

KAPITOLA 1

LIPOWO. ÚTERÝ 15. LEDNA 2013, RÁNO

Weronika Nowakowská se náhle probudila. Líným pohybem si protřela oči. Vypadalo to, že den ještě nezačal. Kolem panovalo ospalé ticho rána narušované pouze blaženým chrápáním psa. Nehledě na to, zvuk působil nepřírozně. Bydlela na vesnici teprve týden a ještě si nezvykla, že jí za okny nezní varšavský ruch. Šum města je zvuková kulisa, které si člověk nevšimne, dokud nezmizí. Drkotání tramvajů a hluk aut byl tentam. Stejně jako hlasy lidí pospíchajících do práce. Ticho.

Pomalou vystrčila ruku zpod peřiny. Byla tu zima. Bude muset něco udělat s topením. Třeba poprosí někoho místního, aby jí vysvětlil, jak se pracuje s topením v kotelně. Zatím to pro ni byla hotová černá magie. Považovala se za městské dítě, celý život bydlela v paneláku, kde se o topení vůbec nemusela starat. Prostě topilo. Tím či jiným magickým způsobem.

Zvedala se pomalu, aby co nejvíc oddálila moment, kdy bude muset z postele vylézt celá. Zatřásla se, když se nohama dotkla ledové podlahy. Bude se muset podívat tomu topení na zoubek. Zkusmo vydechla, chtěla vědět, jestli se dech v zimě změní v obláček páry. Nic se ovšem nestalo. Třeba to trochu přeháněla. Místní by se jí určitě smáli, kdyby ji viděli.

„Ahoj pejsku! Jak ses vyspal?“ poplácala Weronika psa po hlavě. Nevtrle zamával huňatým ocasem, aby zdůraznil, že pořád spí. Ani on si nezvykl na ranní vstávání. „Igore, ty seš asi ten nejlínější pes na celým světě!“

Vyhlédla ven. Za oknem se les utápěl ve sněžné běli. Nikdy neměla zimu ráda, ale tady na vesnici se na ni začala dívat jinak. Zasněžené větve, zvířecí stopy na bílé neposkvrněné příkrývce. Všechno vypadalo tak romanticky.

„Romanticky,“ vyprskla, když si vlnité zrzavé vlasy svazovala do pevného drdolu. Pes se na ni ohlédl, jak jej to překvapilo. „Vidíš, Igore, zůstali jsme sami, ty a já. Na konci světa! Sněhu je tady po pás, a společnost mi dělá jenom pes línej jak veš. Tomu říkám romantika!“

Během posledního týdne za osamělých tmavých večerů smáčečných trpkým červeným vínem přemýšlela snad tisíckrát o svém rozhodnutí ohledně rozvodu s manželem a koupě tohoto starého, trochu zanedbaného vesnického domu. Jako bych za to mohla já, smála se v duchu. Jako by se Mariusz nerozhodl odejít s první, která se mu namanula. Jenom aby nebyl se mnou.

Podepsali rozvodové dokumenty a hotovo, jednoduchá formalita. Pak už jí jenom bývalý manžel převedl na konto tučný obnos. Takový *good-bye gift* jako zadostiučinění, řekl tím svým iritujícím sebejistým tónem člověka z vyšších vrstev. Nikdy nebyl chudý a asi si přivykl, že si za peníze lze koupit všechno. Včetně odpuštění bývalé ženy. Vypadal překvapený, že se na něj pořád zlobí.

S penězi si Weronika mohla koupit byt ve Varšavě a žít jako dosud. Každý den chodit do ordinace a usmívat se na stále nové a nové pacienty. Udržovat si pověst veselé paní psychologky plné

energie. Někde uvnitř však cítila křik, který neustále narůstal – měla skoro pocit, že to déle nevydrží. Nakonec se rozhodla, že je čas poslechnout vnitřní hlas bez ohledu na následky.

Paradoxně to byl její bývalý manžel, který jí pomohl se pohnout z místa. Ukázalo se, že otec Radka Juniora Kojarského, Mariuszova dobrého známého, který měl na prodej dům se třemi hektary ve vesnici Lipowo. Zprvu se jí nechtělo, pak ale vytočila číslo naškrábané na kus papíru. Dům byl pořád k mání. Podpis. Převod na účet. Pak se stala hrdou majitelkou starého vesnického hospodářství v Mazurách a sousedkou Seniora Kojarského s rodinou. Jeho majetek prý dosahoval miliard zlotých. Peníze, které mu zaplatila, byly pouze kapkou v moři jeho každodenních investic.

Mariusz se jejím plánům napřed smál, rozhodla se to ale hodit za hlavu. Jeho posměch se jí už přece netýkal. Spíš Kamily, Anety či Klaudie. Nebo s kým teď vlastně byl. Hrdě odmítla pomoc se stěhováním. Poradí si, děkuju. Jasně, poradí si i s rekonstrukcí. Ano, uvědomuje si, že je to těžká práce. Opravdu to sama zvládne. Sama!

Proč se ale během posledních večerů nedokázala ubránit slzám? Ležela v posteli, tulila se k huňatému Igorovi a cítila se jako ta nej-osamělejší bytost na světě.

„Igore!“ křikla a zahnala depresivní myšlenky. Zlatý retrívr se zvedl z postele a čekal na svoje oblíbené slovo. „Snídaně!“ byla formule, která ho dokázala probudit i z nejhlubšího spánku. „Konec s tou zatracenou sebelítostí! Panička se sebere! Musíme začít zase žít. Sami. Zvládnem to!“

Veselí v jejím hlase znělo strojeně, prozatím to ale musí stačit.

Pes vyběhl po schodech do kuchyně v přízemí. Zlatý ocas zmizel dole. Celý dům byl pořád plný nerozbalených krabic s varšavskými

věcmi. Ledabyly ležely mezi starým nábytkem, který koupila spolu s hospodářstvím. Všude se vznášel prach a pach zatuchliny, typický pro domy, kde dlouho nikdo nebydlel. Schody jí skřípaly pod nohama, když opatrně scházela do přízemí. Některé schody byly trochu vratké, ale už se naučila jim vyhnout.

Předsevzetí do nového roku, napadlo ji, když psovi sypala do misky. „Tohle je moje předsevzetí do nového života: Uklidit!“

Vytáhla z ledničky jogurt a zamyšleně ho snědla. Dům potřeboval důkladnou rekonstrukci, stejně jako její život. Igor zhltnul jídlo a odběhl do předsíně hledat vodítko. To byl jejich každodenní rituál. Snídaně, procházka. Nemohla ho přece zklamat. Ani když se celý její svět hroutil pod tíhou dalších a dalších manželových milenek, venčení Igora byla hotová svátost. Nacpala divoké vlasy do čepice a oblékla si péřovku. Nechtěla nic riskovat. Na vesnici byla mnohem větší zima než ve městě.

Přesně jak čekala, na dvoře mrzlo, až praštělo. Vánek nedokázal prorazit stěnu mrazivého vzduchu. Jako by všechno strnulo v ledovém spánku. Sníh zářil v zimním slunci, které ale bylo skoro stejně oslnivé jako v létě. Připadala se, jako by vstoupila do obrazu se skandinávskou krajinou, nebo dokonce s dalekou Sibiří. Rázně vyrazila směrem k lesu. Před chladem ji mohl zachránit pouze pohyb.

Její dům stál na vysokém kopci kousek za vesnicí, na okraji lesa, který spadal pod brodnickou chráněnou krajinnou oblast. Za lesem, který v tomto místě nebyl příliš široký, leželo sídlo Seniora Kojarského a jeho rodiny. Weronika ráda chodila po lesních pěšinkách směrem k jeho obrovskému domu. Rezidenci Kojarských by se beze všeho mohlo říkat zámek – to by její honosnosti a obrovským rozměrům odpovídalo nejlíp.

Cestička, která vedla březovým hájkem k rezidenci, musela na jaře a v létě, když se stromy utápěly v jemné zeleni, vypadat nádherně. Víceméně v půlce cesty se nacházel malý kulatý palouk, který si Weronika pro sebe pojmenovala Palouk čarodějnic. Byl kulatý jako v pohádce – jako by jej takhle člověk schválně zřídil. Chyběla na něm pouze chaloupka z perníku.

Najednou si Weronika uvědomila, že není sama. Bezstarostnou náladu vystřídal neklid. Uprostřed palouku stál muž v tlusté zelené bundě a kožené čapce. Jeho tvář pokrýval až groteskně mohutný hnědý plnovous. Kdyby byl silnější a jeho plnovous šedivý, dozajista by si ho člověk spletl se Santa Klausem.

Jakmile ji spatřil, zvedl ruku k čepici v půvabně starodávném gestu na pozdrav.

„Dobrý den. Edward Gostyński. Hajný,“ představil se. Zblízka vypadal mladší, než si myslela. „To je váš pes?“

„Ano, to je můj pes,“ přiznala se opatrně. Jeho tón nevěstil nic dobrého. „Jsem Weronika Nowakowská. Nedávno jsem se sem přestěhovala. Bydlím v tom domě u lesa.“

„Vím, kdo jste,“ přerušil ji. „Víte, že v lese nemůžete mít psa na volno?“

„Opravdu?“ rozhodla se předstírat, že nemá o takovém nařízení ani ponětí, což ostatně byla pravda. „Teprve jsem přijela a nevěděla jsem...“

„Pes může plašit divoká zvířata. Tohle je chráněná krajinná oblast,“ prohlásil hajný dotčeně. „Uvažte si toho psa na vodítko, prosím vás. Protentokrát to necháme být, příště si ale dejte pozor. Přijela jste z Varšavy, že ano?“

„Ano,“ přiznala Weronika.

Raději nechtěla vědět, jak na to přišel. Měla by si zvyknout, že tady všichni o sobě všechno vědí. Jako v každé malé společnosti. Prý.

„V hlavním městě máte možná jiné zásady, my tady ale pravidla dodržujeme. Jak místní, tak lidé, co přijeli, jako ve vašem případě. Přeju hezký den,“ dodal hajný Gostyňski, ale nevypadalo to, že myslel své přání upřímně.

Poslušně Igorovi připjala vodítko a zvolna pokračovala dál. Pes kvůli ztrátě svobody působil trochu zklamaně.

„Netrap se, pejsku, za chvíli se zase proběhneš,“ ujistila ho Weronika šeptem. „Jenom co trochu poodejdeme od pana hajného.“

Tělo jeptišky bylo pohozené v příkopu u silnice jako nějaká rozbitá panenka. Od vesnice ji dělilo pouhých pár stovek metrů lesní cesty a jedna zatáčka. Krev potřísnila čerstvě napadaný sníh zářivou červení. Končetiny byly rozdrcené, trup také a vylézaly z něj groteskně zkroucené vnitřnosti. Klopy černého hábitu obklopovaly zmrzačené tělo jako veliká křídla. Pouze tvář zůstala neporušená. Skvěl se na ní výraz překvapení spojeného s bolestí.

Zaskočený havran dosedl kousek od těla. Mrtvolu si se zájmem prohlížel. V jeho lese se něco takového jen tak nevidí. Krev lákavě voněla. Hrdelně zakrákal, aby přivolał svoji partnerku. Mezi stromy se ozvala hlasitá odpověď.

Vtom se na cestě objevila postava. Havran zklamaně odletěl.

Weronika Nowakowská přešla po úzké lávce přes prudký lesní potůček. Voda příjemně šuměla. Na chvíli se zastavila a kochala se atmosférou ranní panenské přírody. O kousek dál les řídł, člověk si tedy mohl snadno všimnout obrovské parcely, na které stálo okázalé

sídlo Kojarských. Rezidence byla obklopená nádhernou zahradou, která musela v létě doslova překypovat květy. Weronice se nejvíc líbilo bludiště z precizně zastřiženého živého plotu. Během posledního týdne často zůstávala na okraji lesa, protože se bála vstoupit na území bohatého souseda, přesto ale toužila ponořit se do tohoto zázračného výkonu místního zahradníka.

Pustila Igora na volno, protože usoudila, že už jsou dostatečně daleko od hajného, který tak úzkostně dbal na přepisy.

„Dobrý den!“ dolehl k ní sladký dívčí hlas směrem od zahrady.

Weronika sebou trhla, přítomnost dalšího člověka ji vyděsila. Znovu. V ranním tichu se cítila jako ryba ve vodě. Tentokrát to ale není hajný, zasmála se v duchu. Neměla chuť na další diskuzi.

„To je ale rozkošný pejsek!“

Žena byla oblečená do upnuté růžové lyžařské kombinézy, která ji chránila před mrazem. Igor se k ní nestydatě přitulil a ona vnořila drobné ruce v růžových rukavicích do jeho srsti. Pes z toho byl celý bez sebe.

„Já jsem Blanka,“ představila se žena a upravila si odbarvené vlasy. „Přišla jsem odtamtud,“ ukázala na okázalou budovu.

Přestože mrzlo, neměla žádnou čepici. Weroniku napadlo, že kvůli obavám ze zničení mistrovského účesu. Špičky uší jí zimou zrudly a jako by jí lehce drkotaly zuby.

„Ryszard Kojarski je můj manžel,“ vysvětlila Blanka. „Všichni mu ale říkají Senior. Aby se to nepletlo s Radkem, jeho synem. Tomu zase říkají Junior. Pak už je to jasné, že ano? Navíc Senior a Junior – to je takové aristokratické, co? Správně by se tedy měli jmenovat stejně, jim to ale ani v nejmenším nevadí.“

Blondýna svůj projev přerušila zvonivým smíchem.

„Pamatuju se na vás. Dobrý den. Trochu jsem se lekla, nikoho bych tady v lese tak brzo nečekala,“ vysvětlovala Weronika, jen aby řeč nestála.

Sousedova manželka jí do oka zrovna nepadla. Jednou už se setkaly, při koupi Weroničina domu. Žena vypadala jako její vrstevnice, zato majiteli domu, Seniorovi Kojarskému, muselo být dobrých šedesát. Weroniku napadlo, že stereotyp boháče a mladé atraktivní ženy v nich má dokonalé ztvárnění.

Blanka Kojarská se omluvně usmála. Její dech byl rychlý a neklidný, jako by ji celá situace vzrušila.

„Jsem moc ráda, že jsem vás potkala! Chodíte tudy často? Můžeme jít kousek spolu!“ Vypadalo to, že se Igorovi štěbetání atraktivní blondýnky líbí.

Weronika jenom přikývla, protože se bála, že by v jejím hlase zazněla nelibost. Na procházku a přemýšlení v tichu a o samotě v zasněženém lese mohla zapomenout.

„Co takhle kdybychom si tykaly?!“ vykřikla Blanka, jako by to považovala za nejlepší nápad na světě. „Jsmo koneckonců ve stejném věku...“

„Weronika Nowakowská,“ popadla Weronika podanou drobnou ruku.

„Blanka! A ty se jmenuješ jak, pejsánku?“ zavrkala blondýnka a obrátila se na Igora.

Pes vypadal jako omámený. Stejně jako každý samec v přítomnosti téhle barbíny, pomyslela si jízlivě Weronika. Okamžitě ale ucítila výčitky svědomí. Sama pořád opakovala, že by se lidé neměli soudit podle toho, jak vypadají, a zatím sama svoji sousedku automaticky zaškatulkovala.

„Pejsánek se jmenuje Igor,“ nedokázala se přece jen vystříhat určitého sarkasmu.

Blanka Kojarská si toho ale nevšimla. Sebrala velkou ztrouchnivělou větev a mrštila ji k lesu. Klacek odletěl a nedaleko se zapíchl do sněhu.

„On ne...“ začala Weronika. K jejímu úžasu Igor ochotně odběhl pro klacek a hrdě jej přinesl Blance zpátky. „On neumí aportovat...“

„Ty jsi ale chytrý kluk!“ jákala blondýna. Igor nadšeně vrtěl ocasem. Weronika zařala zuby. Byla žárlivá i na svého psa, a to chtěla dneska začít nový život. Bez sebelítosti a negativních emocí. „Tak ráda se procházím po lese!“

Moc na to teda nevypadáš, ráda by Weronika dodala, místo toho znovu zařala zuby a vyrazila rychlým krokem kupředu. Žena jí lezla na nervy, přesto jakési kouzlo měla.

„Někdy zvládnou i deset kilometrů denně!“ pochlubila se Blanka. „Je to dobré cvičení. Opravdu!“

Chvilku šly mlčky. Ticho narušoval pouze zvuk jejich kroků ve sněhu.

„Chodím ven taky večer, dobře potom spím,“ pokračovala nezvaná společnice, její hlas se ale náhle změnil. Už to nebylo lehké štěbetání, spíš hlas stařenky unavené životem. „To víš, špatně usínám...“

Weroniku ta změna tak překvapila, že se málem zastavila. Připadalo jí, že se hloupoučká blondýnka někam vypařila a na jejím místě se objevil úplně jiný člověk. Tázavě na ni pohlédla.

„Já taky,“ dodala rychle, aby Blanku ponoukla k hovoru.

Kojarská se na Weroniku podívala s novým zájmem. Netrpělivě přešlapovala a čekala na pokračování. Chovala se, jako by poprvé potkala někoho, kdo má stejný problém jako ona.